

Arrest

nr. 164 120 van 15 maart 2016
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X in haar hoedanigheid als voogd voor
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X in haar hoedanigheid als voogd voor de minderjarige kinderen Ayan X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (A.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Abgal (clanfamilie Hawiye). U verklaart te zijn geboren op 5 maart 2005 in de stad Mogadishu. U en uw zusje, I. A. H. (...) (C.G. (...) – O.V. (...)), kwamen in 2012 naar België met Z. A. O. (...) (C.G. (...) – O.V. (...)). Z. (...) zou de halfzus van jullie vader zijn. Jullie waren bij aankomst in België respectievelijk 7 en 6 jaar oud.

Volgens uw verklaringen zou u in 2010 bij een bomaanslag door al-Shabaab op uw huis verschillende familieleden verloren hebben. Meer bepaald uw grootouders, twee ooms, een tante en uw broertje. Uw ouders zouden diezelfde dag het huis nog voor de aanslag verlaten hebben, maar nadien nooit teruggekeerd zijn. U weet niet wat er met hen gebeurde of waar ze op dit moment zouden zijn. Uw (half)tante Z. (...) was op het moment van de aanslag op haar werk, en zou diezelfde dag meegenomen zijn door al-Shabaab. Uw zusje I. (...) en u werden na verzorging in het ziekenhuis opgevangen door een buurvrouw. Op een dag kon Z. (...) aan haar bewakers ontsnappen, waarna ze jullie kwam ophalen. Samen gingen jullie inwonen bij een vriendin van Z. (...) die ook in Mogadishu woonde. Op gegeven moment besloot uw tante met jullie naar België te komen omdat hier vrede is.

In België aangekomen diende Z. (...) op 29 mei 2012 alleen een asielaanvraag in. Behalve de algemene onveiligheidssituatie in Mogadishu, riep ze persoonlijke problemen in met al-Shabaab. Deze groepering zou haar viseren omwille van haar lidmaatschap bij een vrouwenrechtenorganisatie en haar strijd tegen Female Genital Mutilation (FGM). Op 27 februari 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan haar Somalische nationaliteit. Ze ging tegen deze beslissing in beroep, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS op 16 juli 2013 onderschreef.

Op 21 augustus 2013 diende Z. (...) een tweede asielaanvraag in. Ze legde ditmaal een reeks Somalische identiteitsdocumenten neer (identiteitskaart, paspoort, ...) die werden uitgereikt door de Somalische ambassade. Haar aanvraag werd op 7 september 2013 niet in overweging genomen. Z. (...) ging ook tegen deze beslissing in beroep, waarna De RvV verwierp, in het kader van het beroep dat ze hiertegen aantekende, een schorsing op 25 oktober 2013.

Op 26 maart 2014 diende uzelf, samen met uw zusje I. (...), een eerste asielaanvraag in. U werd vanaf dat moment ook een externe voogd toegewezen. U verklaart dat u over de Somalische nationaliteit beschikt en afkomstig bent van Mogadishu. Bij een eventuele terugkeer naar Somalië vreest u de algemene onveiligheidssituatie. Hoewel u al besneden bent (type 2), vreest u bij een eventuele terugkeer verdere besnijdenis (type 3) door de sociale druk die er op en door uw familieleden ginds wordt uitgeoefend.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een origineel attest van het Rode Kruis waarin bevestigd wordt dat u op 10 juli 2014 via hen een zoektocht naar uw ouders opstartte; een Belgisch psychologisch attest op uw naam (d.d. 24/10/2014); twee Belgische medische attesten ter staving van uw besnijdenis type 2 (d.d. 12/10/2012 en 04/02/2014); twee Belgische psychologische attesten op naam van uw zusje I. (...) (d.d. 10/07/2014 en 24/10/2014); twee Belgische medische attesten ter staving van de besnijdenis type 2 van I. (...) (d.d. 12/10/2012 en 04/02/2014); een Belgisch medisch attest ter staving van de besnijdenis type 3 van Z. (...) (d.d. 04/02/2014); een Belgisch medisch attest met vaststelling van littekens bij I. (...) (d.d. 17/07/2014); 6 originele foto's waarop u met I. (...), Z. (...) en jullie advocaat poseert met de Somalische ambassadeur in België; een originele brief vanwege de Somalische ambassadeur in België (d.d. 07/07/2014); een begeleidende brief van uw advocaat.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

U verklaart afkomstig te zijn uit Mogadishu (Somalië) en zodoende bij een eventuele terugkeer de algemene onveiligheidssituatie ginds te vrezen. Het Commissariaatgeneraal heeft evenwel ernstige bedenkingen bij uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw (half)tante Z. (...) door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van haar verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing betwist dat Z. (...) de Somalische nationaliteit zou bezitten en werden de door haar ingeroepen problemen die zij in Somalië beweerde te vrezen – meer bepaald vervolging door Al Shabaab – dan ook in twijfel getrokken. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. Ook Z. (...)’s tweede asielaanvraag waarbij ze plots verschillende – in België verkregen - identiteitsdocumenten van de Somalische ambassade neerlegt werd door het CGVS niet in overweging genomen. Een beslissing die opnieuw door de RvV werd gevolgd.

U en uw zusje I. (...) brachten geen elementen aan om deze vaststelling te wijzigen. Op de eerste plaats dient benadrukt te worden dat u en I. (...) bij jullie aankomst in België amper 7 en 6 jaar oud waren. Het is bijgevolg onmogelijk om gevolg te geven aan de vraag van jullie advocaat om jullie aanvragen volledig los te zien van de verklaringen van Z. (...). Temeer gezien het overduidelijk ingestudeerde karakter van deze verklaringen. Zo was er bijvoorbeeld de frappante vaststelling bij I. (...) dat zij op de algemene vraag om iets over zichzelf te vertellen achtereenvolgens een hele clanlijn en de namen van verschillende wijken in Mogadishu onmiddellijk na elkaar opdreunt, hetgeen ontegensprekelijk op een ingestudeerd karakter wijst. De voogd gaf op dat moment trouwens zelf aan dat zij hier geen rol in had. Het valt dan ook niet te betwisten dat Z. (...) via een asielaanvraag op naam van u en uw zusje I. (...), kan er niet anders dan de eerdere asielprocedures van Z. (...) mee in beschouwing te nemen.

De documenten die u neerlegt om jullie Somalische nationaliteit alsnog te staven, kunnen aan deze bevinding niets wijzigen. De foto's met de Somalische ambassadeur te Brussel tonen enkel aan dat jullie de ambassadeur in kwestie persoonlijk hebben ontmoet. De brief van de ambassadeur waarin hij zijn bezorgdheid uit over het feit dat er door het CGVS geen geloof gehecht wordt aan de Somalische nationaliteit van u, I. (...) en Z. (...), kan aan bovenstaande argumentatie niets wijzigen. Hoewel hij in zijn brief benadrukt dat een grondig onderzoek werd gevoerd naar jullie herkomst en beweerd problemen in Somalië, volgt er nergens enige verduidelijking op welke objectieve feiten dit onderzoek stoelt. Voorts kan er net als bij uw tante gewezen worden op de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd tijdens de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg dient de waarde van dergelijke documenten danig gerelativeerd te worden. Verder blijkt uit de informatie van het CGVS dat de documenten uitgereikt door de verschillende Somalische ambassades werden onderzocht door Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast lucratieve privéhandel in Somalische documenten het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten.

Wat betreft uw vrees voor (vrouwelijke) familieleden of burens die bij uw terugkeer zouden overgaan tot uw verdere besnijdenis (type 3), opdat u zou voldoen aan hetgeen sociaal wenselijk wordt geacht.

Vooreerst moet benadrukt worden dat ook in dit verband de nationaliteitsbepaling determinerend is. Niet enkel voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook voor het land van herkomst waar bescherming kan worden gezocht en of deze ook kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Een waarheidsgetrouwe weergave van uw nationaliteit is om die reden dan ook onontbeerlijk voor het CGVS om een weloverwogen inschatting te maken van jullie nood aan bescherming.

Daarnaast moet er vastgesteld worden dat zowel u als uw zusje reeds besneden werden. Uw tante roept echter een vrees voor herbesnijdenis in, aangezien type 3 in principe de regel is bij besnijdenissen in Somalië, terwijl jullie een type 2 besnijdenis ondergingen. Op zich is dit, gezien de Somalische context waarover uw tante verhaalt, al een opmerkelijke vaststelling. Als verklaring hiervoor veronderstelt uw tante louter dat haar moeder hiermee, tegen de Somalische traditie en tegen alle familiaal-sociale druk in, gehoor gaf aan haar openlijk verzet tegen besnijdenis in het algemeen. Z. (...)’s verklaringen over hoe ze haar moeder hier juist toe bewogen zou hebben blijven echter opvallend vaag (CGVS I. (...) 17/06/2015, 8). Er kunnen dan ook vragen gesteld worden bij de beweerd vrees voor herbesnijdenis. Zo zouden jullie immers reeds op 4- en 3-jarige leeftijd besneden zijn. In de daaropvolgende jaren zou jullie familie echter, ondanks de sterke sociale druk, nooit overgegaan zijn tot een herbesnijdenis (CGVS I. (...) 17/06/2015, 10). De vraag is dan ook waarom uw tante ook in de toekomst niet verder zou kunnen waken over jullie, zoals blijkbaar wel degelijk mogelijk was in de jaren voor jullie vertrek.

Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op de vreemde vaststelling dat Z. (...) in geen van haar eigen aanvragen een mogelijke vrees voor jullie herbesnijdenis aanhaalde als bijkomende reden waarom een terugkeer naar Somalië onmogelijk is. Op de vraag waarom ze dit niet eerder vermeldde, antwoordt ze dat haar hier toen niet naar gevraagd werd (CGVS I. (...) 17/06/2015, 10). Vooral voor iemand die er prat op gaat dat ze zich in haar land van herkomst actief inzette voor de strijd tegen vrouwenbesnijdenis, waardoor dit allesbehalve onbekend terrein voor haar was, en gezien de verantwoordelijkheid die ze voor u en I. (...) hier in België draagt, is het nogal verwonderlijk dat ze de vrees voor jullie herbesnijdenis toen over het hoofd gezien zou hebben.

Wat betreft de overige documenten die u neerlegde. Het attest van het Rode Kruis bevestigt louter dat u een officiële zoektocht naar uw ouders heeft ingesteld. Een dergelijk document geeft echter geen enkele info omtrent het huidige lot van uw ouders. Het is trouwens opvallend dat deze aanvraag pas na uw asielaanvraag, en dus meer dan twee jaar na uw aankomst in België, werd gedaan.

De medische attesten die u neerlegde staven enerzijds de besnijdenis type 2 van uzelf en uw zusje I. (...) en de besnijdenis type 3 van Z. (...), hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Het attest waarin vastgesteld wordt dat I. (...) 3 kleine littekentjes in het aangezicht heeft. Een dergelijk attest kan echter op geen enkele wijze verduidelijken op welke wijze I. (...) deze wondjes in het verleden opliep. Bijgevolg kan het niet eenvoudigweg aangenomen worden als bewijsstuk voor de aanslag die op jullie huis in Mogadishu plaatsgevonden zou hebben.

Met betrekking tot de psychologische attesten kan eerst en vooral aangestipt worden dat ze allemaal nog van vorig jaar dateren, waarvan de laatste van oktober 2014. In uw geval betreft het één attest (de dato 24 oktober 2014) waarin vermeld wordt dat u sedert 15 oktober 2014 psychologisch opgevolgd wordt. De inhoud van het attest beperkt zich tot een samenvatting van de feiten zoals u ze ook aan het CGVS uit de doeken deed, en vermeldt geen diagnose en/of behandeling zoals van een dergelijk attest nochtans verwacht mag worden. Op naam van uw zusje I. (...) legden jullie twee attesten neer, waaruit blijkt dat zij langer op consultatie is gegaan, meer bepaald sinds januari 2014 (zie laatste medisch attest de dato 24 oktober 2014). Ook in het geval van deze attesten dient er echter gewezen te worden op de vage inhoud. De informatie met betrekking tot haar behandeling beperkt zich ook hier tot de informatie dat I. (...) één keer om de twee weken op consultatie komt.

Tot slot wat betreft de begeleidende brief van uw advocaat. Hierbij kan verwezen worden naar bovenstaande argumentatie, waaruit blijkt dat louter het behoren tot de Somalische etnie op zich niet automatisch tot erkenning als vluchteling leidt. Temeer aangezien uit objectieve attesten blijkt dat de meisjes in kwestie reeds besneden zijn. De vraag kan dan ook gesteld worden in hoeverre het waarschijnlijk is dat beide meisjes herbesnijdenis riskeren. Voor een dergelijke evaluatie is het van uitermate belang om duidelijk zicht te hebben op de werkelijke nationaliteit van de betrokken personen. U gaf echter geen aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming en dient het CGVS te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ten aanzien van uw jongere zus (I. A. H. (...), O.V. (...)) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (I.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Abgal (clanfamilie Hawiye). U verklaart te zijn geboren op 26 juni 2006 in de stad Mogadishu. U en uw zus, A. A. H. (...) (C.G. (...) – O.V. (...)), kwamen in 2012 naar België met Z. A. O. (...) (C.G. (...) – O.V. (...)). Z. (...) zou de halfzus van jullie vader zijn. Jullie waren bij aankomst in België respectievelijk 7 en 6 jaar oud.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw zus A. (...) werden aangehaald.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een origineel attest van het Rode Kruis waarin bevestigd wordt dat u op 10 juli 2014 via hen een zoektocht naar uw ouders opstartte; een Belgisch psychologisch attest op naam van A. (...) (d.d. 24/10/2014); twee Belgische medische attesten ter staving van A. (...)’s besnijdenis type 2 (d.d. 12/10/2012 en 04/02/2014); twee Belgische psychologische attesten op uw naam (d.d. 10/07/2014 en 24/10/2014); twee Belgische medische attesten ter staving van de besnijdenis type 2 op uw naam (d.d. 12/10/2012 en 04/02/2014); een Belgisch medisch attest ter staving van de besnijdenis type 3 van Z. (...) (d.d. 04/02/2014); een

Belgisch medisch attest met vaststelling van littekens bij u (d.d. 17/07/2014); 6 originele foto's waarop u met A. (...), Z. (...) en jullie advocaat poseert met de Somalische ambassadeur in België; een originele brief vanwege de Somalische ambassadeur in België (d.d. 07/07/2014); een begeleidende brief van uw advocaat.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Somalië kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw zus A. (...) werden uiteengezet. In het kader van haar asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

U verklaart afkomstig te zijn uit Mogadishu (Somalië) en zodoende bij een eventuele terugkeer de algemene onveiligheidssituatie ginds te vrezen. Het Commissariaatgeneraal heeft evenwel ernstige bedenkingen bij uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw (half)tante Z. (...) door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van haar verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing betwist dat Z. (...) de Somalische nationaliteit zou bezitten en werden de door haar ingeroepen problemen die zij in Somalië beweerde te vrezen – meer bepaald vervolging door Al Shabaab – dan ook in twijfel getrokken. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. Ook Z. (...)’s tweede asielaanvraag waarbij ze plots verschillende – in België verkregen - identiteitsdocumenten van de Somalische ambassade neerlegt werd door het CGVS niet in overweging genomen. Een beslissing die opnieuw door de RvV werd gevolgd.

U en uw zusje I. (...) brachten geen elementen aan om deze vaststelling te wijzigen. Op de eerste plaats dient benadrukt te worden dat u en I. (...) bij jullie aankomst in België amper 7 en 6 jaar oud waren. Het is bijgevolg onmogelijk om gevolg te geven aan de vraag van jullie advocaat om jullie aanvragen volledig los te zien van de verklaringen van Z. (...). Temeer gezien het overduidelijk ingestudeerde karakter van deze verklaringen. Zo was er bijvoorbeeld de frappante vaststelling bij I. (...) dat zij op de algemene vraag om iets over zichzelf te vertellen achtereenvolgens een hele clanlijn en de namen van verschillende wijken in Mogadishu onmiddellijk na elkaar opdreunt, hetgeen ontegensprekelijk op een ingestudeerd karakter wijst. De voogd gaf op dat moment trouwens zelf aan dat zij hier geen rol in had. Het valt dan ook niet te betwisten dat Z. (...) via een asielaanvraag op naam van u en uw zusje tracht om haar eerder aangehaalde ongeloofwaardigheid alsnog te herstellen. Gezien hierbij geenszins nog sprake is van een spontaan relaas vanwege uzelf en uw zusje I. (...), kan er niet anders dan de eerdere asielprocedures van Z. (...) mee in beschouwing te nemen.

De documenten die u neerlegt om jullie Somalische nationaliteit alsnog te staven, kunnen aan deze bevinding niets wijzigen. De foto's met de Somalische ambassadeur te Brussel tonen enkel aan dat jullie de ambassadeur in kwestie persoonlijk hebben ontmoet. De brief van de ambassadeur waarin hij zijn bezorgdheid uit over het feit dat er door het CGVS geen geloof gehecht wordt aan de Somalische nationaliteit van u, I. (...) en Z. (...), kan aan bovenstaande argumentatie niets wijzigen. Hoewel hij in zijn brief benadrukt dat een grondig onderzoek werd gevoerd naar jullie herkomst en beweerde problemen in Somalië, volgt er nergens enige verduidelijking op welke objectieve feiten dit onderzoek stoelt. Voorts kan er net als bij uw tante gewezen worden op de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd tijdens de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg dient de waarde van dergelijke documenten danig gerelativeerd te worden. Verder blijkt uit de informatie van het CGVS dat de documenten uitgereikt door de verschillende Somalische ambassades werden onderzocht door Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast lucratieve privéhandel in Somalische documenten het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een

feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten.

Wat betreft uw vrees voor (vrouwelijke) familieleden of buren die bij uw terugkeer zouden overgaan tot uw verdere besnijdenis (type 3), opdat u zou voldoen aan hetgeen sociaal wenselijk wordt geacht.

Vooreerst moet benadrukt worden dat ook in dit verband de nationaliteitsbepaling determinerend is. Niet enkel voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook voor het land van herkomst waar bescherming kan worden gezocht en of deze ook kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Een waarheidsgetrouwe weergave van uw nationaliteit is om die reden dan ook onontbeerlijk voor het CGVS om een weloverwogen inschatting te maken van jullie nood aan bescherming.

Daarnaast moet er vastgesteld worden dat zowel u als uw zusje reeds besneden werden. Uw tante roept echter een vrees voor herbesnijdenis in, aangezien type 3 in principe de regel is bij besnijdenissen in Somalië, terwijl jullie een type 2 besnijdenis ondergingen. Op zich is dit, gezien de Somalische context waarover uw tante verhaalt, al een opmerkelijke vaststelling. Als verklaring hiervoor veronderstelt uw tante louter dat haar moeder hiermee, tegen de Somalische traditie en tegen alle familiaal-sociale druk in, gehoor gaf aan haar openlijk verzet tegen besnijdenis in het algemeen. Z. (...)’s verklaringen over hoe ze haar moeder hier juist toe bewogen zou hebben blijven echter opvallend vaag (CGVS I. (...) 17/06/2015, 8). Er kunnen dan ook vragen gesteld worden bij de beweerde vrees voor herbesnijdenis. Zo zouden jullie immers reeds op 4- en 3-jarige leeftijd besneden zijn. In de daaropvolgende jaren zou jullie familie echter, ondanks de sterke sociale druk, nooit overgegaan zijn tot een herbesnijdenis (CGVS I. (...) 17/06/2015, 10). De vraag is dan ook waarom uw tante ook in de toekomst niet verder zou kunnen waken over jullie, zoals blijkbaar wel degelijk mogelijk was in de jaren voor jullie vertrek.

Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op de vreemde vaststelling dat Z. (...) in geen van haar eigen aanvragen een mogelijke vrees voor jullie herbesnijdenis aanhaalde als bijkomende reden waarom een terugkeer naar Somalië onmogelijk is. Op de vraag waarom ze dit niet eerder vermeldde, antwoordt ze dat haar hier toen niet naar gevraagd werd (CGVS I. (...) 17/06/2015, 10). Vooral voor iemand die er prat op gaat dat ze zich in haar land van herkomst actief inzette voor de strijd tegen vrouwenbesnijdenis, waardoor dit allesbehalve onbekend terrein voor haar was, en gezien de verantwoordelijkheid die ze voor u en I. (...) hier in België draagt, is het nogal verwonderlijk dat ze de vrees voor jullie herbesnijdenis toen over het hoofd gezien zou hebben.

Wat betreft de overige documenten die u neerlegde. Het attest van het Rode Kruis bevestigt louter dat u een officiële zoektocht naar uw ouders heeft ingesteld. Een dergelijk document geeft echter geen enkele info omtrent het huidige lot van uw ouders. Het is trouwens opvallend dat deze aanvraag pas na uw asielaanvraag, en dus meer dan twee jaar na uw aankomst in België, werd gedaan.

De medische attesten die u neerlegde staven enerzijds de besnijdenis type 2 van uzelf en uw zusje I. (...) en de besnijdenis type 3 van Z. (...), hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Het attest waarin vastgesteld wordt dat I. (...) 3 kleine littekentjes in het aangezicht heeft. Een dergelijk attest kan echter op geen enkele wijze verduidelijken op welke wijze I. (...) deze wondjes in het verleden opliep. Bijgevolg kan het niet eenvoudigweg aangenomen worden als bewijsstuk voor de aanslag die op jullie huis in Mogadishu plaatsgevonden zou hebben.

Met betrekking tot de psychologische attesten kan eerst en vooral aangestipt worden dat ze allemaal nog van vorig jaar dateren, waarvan de laatste van oktober 2014. In uw geval betreft het één attest (de dato 24 oktober 2014) waarin vermeld wordt dat u sedert 15 oktober 2014 psychologisch opgevolgd wordt. De inhoud van het attest beperkt zich tot een samenvatting van de feiten zoals u ze ook aan het CGVS uit de doeken deed, en vermeldt geen diagnose en/of behandeling zoals van een dergelijk attest nochtans verwacht mag worden. Op naam van uw zusje I. (...) legden jullie twee attesten neer, waaruit blijkt dat zij langer op consultatie is gegaan, meer bepaald sinds januari 2014 (zie laatste medisch attest de dato 24 oktober 2014). Ook in het geval van deze attesten dient er echter gewezen te worden op de vage inhoud. De informatie met betrekking tot haar behandeling beperkt zich ook hier tot de informatie dat I. (...) één keer om de twee weken op consultatie komt.

Tot slot wat betreft de begeleidende brief van uw advocaat. Hierbij kan verwezen worden naar bovenstaande argumentatie, waaruit blijkt dat louter het behoren tot de Somalische etnie op zich niet automatisch tot erkenning als vluchteling leidt. Temeer aangezien uit objectieve attesten blijkt dat de meisjes in kwestie reeds besneden zijn. De vraag kan dan ook gesteld worden in hoeverre het waarschijnlijk is dat beide meisjes herbesnijdenis riskeren. Voor een dergelijke evaluatie is het van uitermate belang om duidelijk zicht te hebben op de werkelijke nationaliteit van de betrokken personen.

U gaf echter geen aanwijzing van een andere nationaliteit of een eerder verblijf in een ander land. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming en dient het CGVS te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

1.3. Stukken

Verzoeksters voegen volgende stukken als bijlage bij hun verzoekschrift toe:

"1. Bestreden beslissing.

2. Bewijs pro deo rechtsbijstand

3. Attest ambassade Somalië

4. Arrest Rvv nr135 715 dd. 19 september 2014

5. Unicef "Female Genital Mutilation / Cutting: A statistical overview and exploration of the dynamics of change" pagina 33 – 35

6. Recente foto's met de ambassadeur van Somalië"

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoeksters hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 2 november 2015 een schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeksters voeren aan dat zij geenszins verantwoordelijk kunnen worden gesteld voor de verklaringen die hun (half)tante heeft afgelegd in haar asielprocedure. Door verweerder wordt onterecht reeds *ab initio* vertrokken van de veronderstelling dat verzoeksters niet de Somalische nationaliteit kunnen bezitten en dit doordat verweerder geen geloof hecht aan de nationaliteit van hun tante. Nochtans is het juist de taak van verweerder om in alle objectiviteit en individualiteit de asielaanvraag van verzoeksters te behandelen. Bovendien manifesteert het risico op een ernstige schending van de fysieke integriteit zich in hoofde van verzoeksters en niet in hoofde van hun tante Z., die geen deel uitmaakt van hun asielaanvraag. Verweerder kan geenszins de beslissingen genomen ten aanzien van verzoeksters louter baseren op de verklaringen van hun tante, temeer daar deze "*geen enkele ouderlijke macht*" over verzoeksters heeft. Verzoeksters wijzen er nog op dat een asielaanvraag erg persoonlijk is en telkens individueel en in hoofde van de aanvrager ten gronde beoordeeld dient te worden, wat *in casu* niet is gebeurd.

Verwijzend naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, benadrukken verzoeksters dat verweerder verplicht rekening moet houden met het hoger belang van het kind bij het onderzoek van de asielaanvraag van minderjarigen. Evenwel is dit in het geval van verzoeksters geenszins gebeurd.

Voorts stellen verzoeksters dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat zij van Somalië afkomstig zijn. Immers vertelden zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal *“een zeer coherent en doorleefd verhaal over haar verblijf in Somalië, over hetgeen zij en haar zusje hebben meegemaakt en over haar vrees bij terugkeer.”* Hun afkomst uit Somalië blijkt eveneens uit de door hen aangebrachte documenten afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel. Verzoeksters zijn van mening dat het *“bijzonder kort door de bocht (is) om alle documenten afgegeven door de ambassade als ongeloofwaardig af te wijzen”*. Verzoeksters ontkennen niet dat door de Somalische ambassades vaak een nationaliteitsverklaring wordt afgegeven aan Somalische onderdanen, evenwel werden *in casu* verzoeksters meermaals ontvangen door de ambassadeur zelf – als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoeksters *“Recente foto’s met de ambassadeur van Somalië”* toe (bijlage 6) – en werden er gesprekken gevoerd om de nationaliteit van verzoeksters te achterhalen. Bovendien werd door de Somalische ambassade een clanonderzoek gevoerd en contact opgenomen met verschillende familieleden van verzoeksters om hun afkomst met zekerheid te kunnen vaststellen. Ook verklaarden verschillende mensen met de Somalische nationaliteit dat verzoeksters en hun tante afkomstig zijn van Somalië. Dit onderzoek wordt bevestigd in het attest van de Somalische ambassadeur d.d. 27 oktober 2015 dat door verzoeksters als bijlage bij hun verzoekschrift is toegevoegd (bijlage 3). In dit attest wordt derhalve bevestigd dat er een grondig onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters’ nationaliteit en wordt bevestigd dat verzoeksters en hun tante wel degelijk afkomstig zijn uit Mogadishu. De door verzoeksters aangebrachte documenten afkomstig van de Somalische ambassade zijn dan ook *“meer dan een lukraak schrijven”* van de ambassade en tonen wel degelijk aan dat er een grondig onderzoek werd gevoerd naar verzoeksters’ nationaliteit en afkomst. Verzoeksters verwijzen desbetreffend nog naar het arrest nr. 135 715 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 september 2014 – dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 4) – *“waarin een negatieve asielbeslissing vernietigd werd in een geval waar initieel ook geen geloof werd gehecht aan de Somalische nationaliteit van de aanvrager en waar de asielzoeker een door de Somalische ambassade geverifieerde en waarheidsgetrouw bevonden overlijdensakte neerlegde”*.

Verder zijn verzoeksters van mening dat door verweerder, wanneer deze stelt dat verzoeksters niet afkomstig zijn uit Somalië, *“op zijn minst de moeite (moet) doen om te weten te komen van waar het kind dan wel afkomstig is en wat de risico’s zijn dat zij wordt besneden”*. Immers, *“Aangezien de jonge leeftijd van verzoekende partij bij aankomst in België (zij was toen zeven jaar) kan verzoekende partij onmogelijk zelf weten waar zij precies vandaan komt en kan zij dit nog minder bewijzen”*. Ook dient afdoende te worden onderzocht of hun tante hen voldoende kan beschermen tegen praktijken zoals vrouwen(her)besnijdenis. Er kan niet zomaar van worden uitgegaan dat hun tante hen moet/kan beschermen, gezien zij geen enkele ouderlijke macht heeft over de kinderen.

Verzoeksters benadrukken vervolgens dat niet betwist wordt dat verzoeksters een besnijdenis type 2 hebben ondergaan en dat in Somalië de meeste vrouwen een type 3 ondergaan, net zoals hun tante. Het feit dat verzoeksters een besnijdenis ondergaan hebben, toont op zijn minst aan dat zij afkomstig zijn uit een land en/of etnische groep waar deze praktijk gangbaar is. Bovendien spreken zij Somalisch, *“wat betekent dat zij afkomstig is uit Somalië of een buurland (Djibouti, Ethiopië of Kenia) (of Jemen)”*. Tevens staat vast dat zij behoren tot de etnische groep van Somali's. Verzoeksters stellen dat uit de informatie die zij als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 5) duidelijk blijkt dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis bij Somali's hoog is (97-98%) onafgezien van het land waar deze Somali's wonen. Hieruit blijkt dan ook dat de besnijdenis van Somalische meisjes niets te maken heeft met hun nationaliteit, doch wel met hun etnie. Het gebruik van vrouwen(her)besnijdenis is dan ook niet enkel landsgebonden, maar ook gebonden aan de etniciteit van de vrouwen in kwestie. Gezien verzoeksters de Somalische etnie hebben en de meeste Somalische vrouwen een besnijdenis type 3 dienen te ondergaan, lopen zij, onafhankelijk of zij nu al dan niet effectief de Somalische nationaliteit bezitten, een groot gevaar op herbesnijdenis *“aangezien niemand verzoekende partij haar niet kan beschermen indien zij moet terugkeren naar Somalië of een buurland van Somalië”*.

Tevens menen verzoeksters dat, gezien vaststaat dat zij reeds een besnijdenis type 2 zijn ondergaan, er overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast is. Het is aan de asielinstanties om aan te tonen dat de vervolging of de schade zich niet meer zal voordoen in de toekomst.

Ten slotte verwijzen verzoeksters nog naar twee arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I./Zweden en EHRM 19 september 2013, nr. 10466/11, R. J./Frankrijk) om te stellen dat uit deze rechtspraak blijkt dat *“een medisch attest wel degelijk de*

bewijslast in asielzaken kan omkeren. Het komt aan een asielzoeker toe om het risico op vervolging te bewijzen en een waarachtig asielrelaas neer te zetten maar als deze asielzoeker een medisch attest neerlegt waaruit fysieke sporen of psychische problemen blijken van vroegere vervolgingen, dan komt het aan de asielinstanties toe om dit grondig te onderzoeken". Door verzoeksters werd een medisch attest aangebracht waaruit blijkt dat zij reeds een besnijdenis type 2 zijn ondergaan. Tevens werden psychologische verslagen aangebracht waaruit blijkt dat verzoeksters getraumatiseerd zijn en in behandeling zijn bij een arts. Verzoeksters zijn van mening dat *"de cumul van de algemene slechte bescherming omtrent vrouwenbesnijdenissen in Somalische etnische groepen, hun specifieke toestand en het bewijs van de in het verleden opgelopen fysieke en psychische pijn (zoals opgesomd in het medisch attest en in de herhaaldelijke verklaringen in het administratief dossier) moeten leiden tot een erkenning als vluchteling."* en dat *"het lacunaire karakter van het asielrelaas van de tante van verzoekende partij – volgens verwerende partij – niet (kan) volstaan om zware twijfels te hebben over de effectieve vrees van verzoekende partij"*.

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

3.3. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters' voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers, indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van

internationale bescherming. Aldus dient de commissaris-generaal bij een ongeloofwaardig geachte Somalisch nationaliteit en herkomst geen onderzoek te doen naar het risico op besnijdenis in Somalië.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeksters hun Somalische nationaliteit op geen enkele wijze adstrueren.

De Raad wijst er vooreerst op dat in het kader van de asielaanvraag van hun (half)tante Z. door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van haar verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing betwist dat Z. (...) de Somalische nationaliteit zou bezitten en werden de door haar ingeroepen problemen die zij in Somalië beweerde te vrezen – meer bepaald vervolging door Al Shabaab – dan ook in twijfel getrokken. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 106 799 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 juli 2013. De tweede asielaanvraag van hun tante Z. werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Deze beslissing werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 117 685 van 27 januari 2014.

Het betoog van verzoeksters dat hun asielaanvraag volledig los dient te worden gezien van de asielaanvraag van hun tante Z. en dat de ongeloofwaardige verklaringen van hun tante over haar herkomst hen geenszins toegerekend kunnen worden, kan niet door de Raad worden bijgetreden. Immers waren verzoeksters bij hun aankomst in België amper 7 en 6 jaar oud en geven verzoeksters zelf in hun verzoekschrift aan dat *“Aangezien de jonge leeftijd van verzoekende partij bij aankomst in België (zij was toen zeven jaar) (...) verzoekende partij onmogelijk zelf (kan) weten waar zij precies vandaan komt en kan zij dit nog minder bewijzen”*. Bovendien bemerkt de Raad dat de verklaringen van verzoeksters een overduidelijk ingestudeerd karakter hebben. Zo was er bijvoorbeeld de frappante vaststelling bij I. dat zij op de algemene vraag om iets over zichzelf te vertellen achtereenvolgens een hele clanlijn en de namen van verschillende wijken in Mogadishu onmiddellijk na elkaar opdreunt, hetgeen ontegensprekelijk op een ingestudeerd karakter wijst. De voogd gaf op dat moment trouwens zelf aan dat zij hier geen rol in had (gehoorverslag CGVS I., p. 3). Daar derhalve geenszins nog sprake is van een spontaan relaas vanwege verzoeksters kan er niet anders dan de eerdere asielprocedures van hun tante Z. mee in beschouwing te nemen. De bedrieglijke verklaringen van hun tante aangaande haar herkomst uit Somalië, ondermijnen dan ook eveneens de geloofwaardigheid van de door verzoeksters voorgehouden herkomst uit en nationaliteit van Somalië.

3.5. Door verzoeksters worden evenmin documenten aangebracht die van aard zijn de door hen beweerde Somalische nationaliteit aan te tonen.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De foto's met de Somalische ambassadeur te Brussel (administratief dossier, stuk 13, map documenten, doc. 7; bijlage 6 van het verzoekschrift) tonen enkel aan dat verzoeksters en hun tante de ambassadeur in kwestie persoonlijk hebben ontmoet.

Wat betreft de brief van de Somalische ambassadeur waarin hij zijn bezorgdheid uit over het feit dat er door de Commissaris-generaal geen geloof gehecht wordt aan de Somalische nationaliteit van verzoeksters en hun tante (administratief dossier, stuk 13, map documenten, doc. 6), dient te worden vastgesteld dat, hoewel de ambassadeur in zijn brief benadrukt dat een grondig onderzoek werd gevoerd naar hun herkomst en beweerde problemen in Somalië, er nergens enige verduidelijking volgt op welke objectieve feiten dit onderzoek stoelt.

Inzake het attest van de Somalische ambassadeur d.d. 27 oktober 2015 dat verzoeksters als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 3) toevoegen, stelt de Raad evenwel vast dat, waar in het attest gesteld wordt dat verschillende familieleden van verzoeksters werden gecontacteerd en vervolgens deze personen opsomt, stellende dat deze personen de herkomst van verzoeksters en hun tante bevestigen, er geen enkele zekerheid bestaat omtrent de identiteit van de in het attest vermelde personen en hun band met verzoeksters en hun tante. Voorts wordt in het attest nog vermeld dat ook verschillende Somali's in België getuigen dat verzoeksters en hun tante afkomstig zijn van Somalië, doch dient te worden vastgesteld dat, daar waar in het attest vermeld wordt dat de “ID's” van deze personen werden

toegevoegd als bijlage bij het attest, deze identiteitsdocumenten niet werden neergelegd door verzoeksters in onderhavige procedure. Daarenboven blijkt niet duidelijk waarop deze Somali's, die zich immers in België bevinden, zich steunen om te stellen dat verzoeksters en hun tante afkomstig zijn uit Somalië.

Waar verzoeksters overigens nog verwijzen naar het arrest nr. 135 715 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 september 2014 – dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 4) – *“waarin een negatieve asielbeslissing vernietigd werd in een geval waar initieel ook geen geloof werd gehecht aan de Somalische nationaliteit van de aanvrager en waar de asielzoeker een door de Somalische ambassade geverifieerde en waarheidsgetrouw bevonden overlijdensakte neerlegde”*, wijst de Raad er vooreerst op dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar verzoeksters in gebreke zijn gebleven. Bovendien merkt de Raad volledigheidshalve inzake het arrest waarnaar verzoeksters verwijzen op dat, nadat de eerste beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 19 mei 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 135 715 van 19 december 2014 vernietigd werd, door de commissaris-generaal inzake de asielaanvraag van betrokkene op 15 april 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door betrokkene beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië. Deze beslissing werd vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 156 473 van 16 november 2015.

Verder wijst de Raad er nog op dat uit de *“COI Focus”* betreffende *“SOMALIË – Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”* van 1 april 2014 blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd tijdens de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. De bewijswaarde van dergelijke documenten dient dan ook danig gerelativeerd te worden. Verder blijkt uit deze informatie dat de documenten uitgereikt door de verschillende Somalische ambassades werden onderzocht door Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast lucratieve privéhandel in Somalische documenten het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit leidt volgens dezelfde informatie tot een abusief en oneigenlijk gebruik van en handel in Somalische documenten.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat een document slechts één element in het asielrelaas is en dat de bewijswaarde afhangt van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeksters gaan er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeksters dienen niet louter documenten neer te leggen maar zij moeten aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze werd reeds vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoeksters' (half)tante en verzoeksters' eigen verklaringen niet kan blijken dat verzoeksters de Somalische nationaliteit hebben.

3.6. Wat betreft de door verzoeksters aangehaalde vrees voor (vrouwelijke) familieleden of burens die bij hun terugkeer zouden overgaan tot hun verdere besnijdenis (type 3), opdat zij zouden voldoen aan hetgeen sociaal wenselijk wordt geacht, wijst de Raad er vooreerst op dat ook in dit verband de nationaliteitsbepaling determinerend is. Niet enkel voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook voor het land van herkomst waar bescherming kan worden gezocht en of deze ook kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Indien niet onmiddellijk betwijfeld wordt dat verzoeksters de Somalische etnie bezitten, dan betekent dit geenszins dat zij ook de Somalische nationaliteit en herkomst genieten. Evenmin is verzoeksters' hun kennis van de Somalische taal voldoende om hun nationaliteit aan te tonen. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken en velen hebben intussen, zoals sommigen ook in België, een andere nationaliteit verworven. Indien verder niet betwist wordt dat verzoeksters en hun tante besneden zijn, hetgeen blijkt uit de door verzoeksters aangebrachte

medische attesten, dan kan hieruit verder niet afgeleid worden uit welk land zij afkomstig zijn gezien besnijdenis in veel Afrikaanse landen voorkomt en zelfs in Europa en andere continenten – desgevallend illegaal – kan uitgevoerd worden. Overigens dient er dienaangaande op gewezen te worden dat het, gezien de Somalische context waarover verzoeksters' tante verhaalt, het opmerkelijk is dat verzoeksters een type 2 besnijdenis ondergingen, aangezien type 3 in principe de regel is bij besnijdenissen in Somalië. De uitleg van hun tante dat zij veronderstelt dat haar moeder hiermee, tegen de Somalische traditie en tegen alle familiaal-sociale druk in, gehoor gaf aan haar openlijk verzet tegen besnijdenis in het algemeen, kan allesbehalve overtuigen, daar haar verklaringen over hoe ze haar moeder hier dan juist toe bewogen zou hebben opvallend vaag blijven (gehoorverslag CGVS I., p. 8). Dit type 2 besnijdenis kan dan eerder aantonen dat verzoeksters niet uit Somalië afkomstig zijn.

Daar waar verzoeksters als bijlage bij hun verzoekschrift een uittreksel uit Unicef "*Female Genital Mutilation / Cutting: A statistical overview and exploration of the dynamics of change*" (pagina 33 – 35) toevoegen (bijlage 5) en beweren dat uit deze informatie duidelijk blijkt dat de prevalentie van vrouwenbesnijdenis bij Somali's hoog is (97-98%) onafgezien van het land waar deze Somali's wonen en dat derhalve duidelijk blijkt dat de besnijdenis van Somalische meisjes niets te maken heeft met hun nationaliteit, doch wel met hun etnie, en aldus aanvoeren dat de prevalentiegraad van besnijdenis onder de etnische Somali hoog is ongeacht de nationale context, dan gaan zij eraan voorbij dat – zoals reeds bemerkt – de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook in welk land van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Geenszins is het geloofwaardig dat verzoeksters een risico op herbesnijdenis zouden lopen in Somalië gezien geen herkomst uit of band met dit land wordt aangetoond, noch kan per hypothese worden vastgesteld welke bescherming zij kunnen genieten in het land waar verzoeksters werkelijk vandaan komen, wanneer omwille van een gebrek aan medewerking het land van oorsprong niet kan bepaald worden. Waar verzoeksters in hun verzoekschrift stellen dat verweerder had moeten trachten achterhalen van welk land zij dan wel afkomstig zijn, wijst de Raad er evenwel op dat het geenszins de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeker te bepalen. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de verklaringen en documenten verstrekt door verzoeksters, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is, *quod in casu non*.

Waar verzoeksters nog menen dat, daar vaststaat dat zij reeds een besnijdenis type 2 zijn ondergaan, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de bewijslast moet worden omgekeerd en dat het aan de asielinstanties is om aan te tonen dat de vervolging of de schade zich niet meer zal voordoen in de toekomst, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeksters, door hun land van oorsprong niet te melden, het de asielinstanties totaal onmogelijk maakt om het risico op herbesnijdenis van verzoeksters na te gaan. Evenwel rust op een asielzoeker de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeksters dat zij correcte verklaringen afleggen met betrekking tot hun identiteit, hun nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten, waar zij evenwel in gebreke blijven. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat bij besnijdenissen, de moeder, desgevallend aangevuld door de vrouwen uit de familie, de auteurs van vervolging zijn. Ook verzoeksters verklaarden dat hun moeder hun besnijdenis geregeld heeft en heeft laten uitvoeren. Verzoeksters doen anderzijds pogingen om hun moeder terug op te sporen door het Rode Kruis. Een dergelijke handelwijze kan bijkomend, en in zoverre deze al zou zijn aannemelijk gemaakt –wat niet het geval is, de realiteit van hun vrees op herbesnijdenis ondergraven.

3.7. Omtrent de neergelegde begeleidende brief van 12 februari 2014 van verzoeksters' advocaat, verwijst de Raad naar bovenstaande argumentatie, waaruit blijkt dat louter het behoren tot de Somalische etnie op zich niet automatisch tot erkenning als vluchteling leidt en dat het bij de evaluatie van het risico op herbesnijdenis van verzoeksters van uitermate belang is om een duidelijk zicht te hebben op de werkelijke nationaliteit van de betrokkenen, wat thans niet het geval is.

3.8. Verder werden door verzoeksters nog een aantal psychologische attesten aangebracht. Vooreerst stipt de Raad aan dat deze attesten allemaal nog van vorig jaar dateren, waarvan de laatste van oktober 2014. In het geval van eerste verzoekster betreft het één enkel attest d.d. 24 oktober 2014 waarin vermeld wordt dat zij sedert 15 oktober 2014 psychologisch opgevolgd wordt. De inhoud van het attest

beperkt zich tot een samenvatting van de feiten zoals eerste verzoekster ze ook op het Commissariaat-generaal uit de doeken deed, en vermeldt geen diagnose en/of behandeling zoals van een dergelijk attest nochtans verwacht mag worden. Wat betreft de twee psychologische attesten op naam van tweede verzoekster, stelt de Raad vast dat hieruit blijkt dat zij langer op consultatie is gegaan, meer bepaald sinds januari 2014 (zie laatste medisch attest d.d. 24 oktober 2014). Echter dient ook in het geval van deze attesten gewezen te worden op hun vage inhoud. De informatie met betrekking tot tweede verzoeksters behandeling beperkt zich ook hier tot de informatie dat zij één keer om de twee weken op consultatie komt. Deze attesten zijn dan ook niet van aard bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

3.9. Wat het medisch attest van 17 juli 2014 inzake de vaststelling van drie kleine littekentjes in het aangezicht van tweede verzoekster betreft, duidt de Raad erop dat dergelijk attest op geen enkele wijze kan verduidelijken op welke wijze tweede verzoekster deze wondjes in het verleden opliep. Desbetreffend stuk kan dan ook niet eenvoudigweg aangenomen worden als bewijsstuk voor de aanslag die op hun huis in Mogadishu plaatsgevonden zou hebben.

3.10. Inzake het door verzoeksters aangebrachte attest van het Rode Kruis, bemerkt de Raad dat dit attest louter bevestigt dat verzoeksters een officiële zoektocht naar hun ouders hebben ingesteld. Een dergelijk document geeft echter geen enkele informatie over het huidige lot van hun ouders. Tevens is het opvallend dat deze aanvraag pas na verzoeksters' asielaanvraag, en dus meer dan twee jaar na hun aankomst in België, werd gedaan.

3.11. Wat nog het betoog van verzoeksters betreft dat bij het onderzoek van hun asielaanvraag rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, waarbij zij verwijzen naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt dat het hogere belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.

De Raad wijst erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe de erkenning van een foutieve of louter hypothetische nationaliteit in het belang van verzoeksters zou kunnen zijn. Waar verzoeksters meermaals aanklagen dat er enkel rekening werd gehouden met de verklaringen van hun tante, is de Raad van oordeel dat noch een langdurig, noch een moeilijk gehoor aangepast zouden zijn aan de leeftijd van verzoeksters. Bovendien herhaalt de Raad dat hun verzoekschrift zelf aangeeft dat *"Aangezien de jonge leeftijd van verzoekende partij bij aankomst in België (zij was toen zeven jaar) (...) verzoekende partij onmogelijk zelf (kan) weten waar zij precies vandaan komt en kan zij dit nog minder bewijzen"*. Ten slotte kan ook niet worden aanvaard dat het belang van het kind zou impliceren dat een minderjarige asielzoeker het statuut van vluchteling zou moeten krijgen wanneer dit onterecht is, zoals blijkt uit het voorgaande.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeksters voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.13. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeksters een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.14. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeksters niet aantonen noch aannemelijk maken dat zij afkomstig zijn uit Somalië.

3.15. Gelet op het feit dat verzoeksters de door hen beweerde herkomst uit Somalië niet aantonen, maken zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

Besluit

3.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK